

Зведення підвалин

Одного зимового дня задзвонив телефон. Це був товариш, який нещодавно потрапив у серйозну халепу, через яку позбувся квартири — її продали спритні торговці нерухомістю. А він із чотирма дітьми опинився...

СТ. 2

Юрій і Віра Никитюки

— Хто у вас дома голова сім'ї?

Віра: — Голова сім'ї — Юра. Я намагаюсь у всьому слухатись його, проте всі питання часто вирішуємо демократично. Звичайно, бувають непорозуміння, але вони швидко розв'язуються.

СТ. 5

Столітня війна проти...

сім'ї

На самому початку Другої світової війни англійський уряд звинуватив засновницю британської школи планування сім'ї та контролю народжуваності Мері Стоупс в тому, що «якби не...

СТ. 6

Рятівний поцілунок

У Німеччині в університеті міста Ессен існує Інститут психології, який постійно проводить різні дослідження. Цього разу під «приціл» було взяте важливе питання: «Причини автокатастроф тверезих водіїв».

СТ. 7

ДВА БЕРЕГИ

*Два береги ріки, два поняття:
Між них тече в віки мое життя...*

ХРИСТІЯНСЬКА ГАЗЕТА

№ 1 (22) 2019

Що небезпечніше: ліве чи праве?

Колись у автошколі інструктор навчав курсантів основ безпечного руху. Мені добре запам'ятались його розумні поради, які не раз уберігали не тільки від неприємностей, а й від страшних фатальних наслідків. Він неодноразово нагадував, що всі правила безпеки «написані кров'ю», тому не варто бути легковажним і нехтувати тим, що вже багато разів перевірено.

Візьмемо, для прикладу, просте питання: яке узбіччя більш небезпечне — ліве, чи праве? Можна багато дискутувати, але в кінцевому результаті різниця майже непомітна: легковажних біда чатує з обох сторін. Статистика (факти!), як відомо, — вперта річ. І зовсім не див-

но, що паралелі цьому знаходимо у багатьох сферах людського життя.

Сьогодні про сім'ю. Багатьом вже з ранньої юності хочеться сісти «за її кермо» і насолоджуватись «швидкістю та екстримом». Однак правила залишаються правилами. Причому для всіх. А порушники — розраховуються сльозами, грошима, здоров'ям, понівеченими долями або життям. А можна й по-другому: виконуючи прості інструкції, тішитись, радіти усе життя.

Колись у давнину, в епоху язичництва в сімейному питанні було занадто «вправо»: чоловіки вважались «людьми», а дружини й діти, особливо дівчатка, — «рабами». Так було скрізь, аж поки не прийшло християнство. А сьогодні

навіпаки — «затягує» вже вліво — жінки стали господарями. Однак щастя не додалось, зате прибутки аптек (точніше збитки жертв) вираховуються шаленими цифрами.

Якось задумався над питанням: чому зараз так багато п'яниць? Невже лише отримання тимчасового задоволення грає вирішальну роль? Став приглядатись і помітив цікаву картину: де дружина взяла сімейне кермо в свої руки — там найчастіше чоловіки спиваються. Так їм простіше змиритися з ситуацією, що вони тепер — ніхто.

Невже від такої перемини місцями жінки почувають себе щасливішими і їм стає краще та легше? Нічого подібного! Знаю немолоде подружжя, де чоловік

змирився з тим, що жінка «голова». Щоб не сваритися, просто скинув з себе всі обов'язки, і тепер дружина сама тягне весь тягар сімейних турбот та проблем.

Сім'я — це та сфера, де небезпечно «лівого» та «правого» узбіччя вистає. Тому в таких питаннях як створення сім'ї, стосунки, виховання, бюджет, житло, відпочинок, робота та інше вкрай важливо дотриматись розумних правил.

У цьому номері читач знайде добрі поради, попередження і гарні приклади. А найдосконалішою «інструкцією» все ж таки була й залишиться книга книг — Біблія. Перевірено ТИСЯЧОЛІТТЯМИ...

Михайло Бондар

Вінчання

Чи варто робити весілля, чи потрібно вінчатися у церкві, навіщо ці формальності, адже ми й так любимо одне одного?

Такі питання часто постають перед сьогоднішніми закоханими. Старенькі бабусі, підслухавши, тільки осудливо похитають головами: «Що за молодь пішла та часи настали?» Але правда в тому, що з багатолітнього гіркого досвіду людства відомо, що дорога помпезна урочистість аж ніяк не гарантує щасливого сімейного життя молодят. Тому наші практичні сучасники й вирішують: «За такі гроші краще... в Єгипет, Емірати, на Мальдіви». І хто вже скільки на весіллі, чи, точніше, на «безвесіллі», зекономить.

Що ж каже Біблія з цього приводу? Чи дійсно вінчання і весілля необхідні? Насправді Писання не дає чіткого порядку правильної весільної церемонії, хоча кілька разів описує, як вона відбувалась у різних культурах. Більше того, у Слові Божому багато разів стосунки Бога й людини змальовуються на прикладі молодої і молодого, чоловіка та жінки: «...як тішитись той молодий нареченою, так радітиме Бог твій тобою!» (Ісаї, 62: 5).

Але все ж Біблія дає конкретні вказівки, без чого неможливий справжній шлюб.

По-перше, сім'я починається з усвідомленої згоди двох людей — чоловіка і жінки —

любити одне одного до смерті: «...засвідчив Господь між тобою й жоною юнацтва твого... а вона ж твоя подруга, і дружина умови твоєї!» (Малахії, 2:14).

По-друге, усі урочисті обіцянки даються в присутності свідків: «І взяв я за свідків собі свідків вірних» (Ісаї, 8:2).

По-третє, сім'ю благословляє Бог: «І поблагословив їх Бог...» (Буття, 1:28).

Погодьтеся, що ці три умови найкраще виконуються у християнському вінчанні. Тільки слід розуміти, що воно має ознаменувати собою початок сумісного життя, не бути прикриттям ситуацій, коли вже нікуди подітись.

Можна ще наводити багато аргументів на користь правильного початку сімейного життя. Ми ж надамо слово поезії, яка здатна, заощадивши квадратні сантиметри газетних шпальт, донести важливу істину до серця розчуленого читача.

*Вінчання — наче іскра для багаття,
Вінчання — урочистий сонця схід.
Обвінчані отримують багатство,
Обвінчані — у щастя вільний вхід!*

Вадим Яцюк

Одного зимового дня задзвонив телефон. Це був товариш, який нещодавно потрапив у серйозну халепу, через яку позбувся квартири — її продали спритні торговці нерухомістю. А він із чотирма дітьми опинився на вулиці.

— Хочу, щоб ти оглянув одну хатину... Продається у сусідньому селі.

Розуміючи, що в нього не багато грошей, а ціни у цьому близькому селі мало чим різняться від міських, я запитав:

— А скільки хочуть?

— Три тисячі...

Тож одразу погодився як водій і будівельник. Однак на місці все стало зрозумілим. Такої будівлі я ще не бачив. Дім, побудований із якихось блоків, намагався розкритися, як перестояний тюльпан. Стіни знадвору підперли кілками, а в усіх кутах донизу були тріщини, через які можна було просунути руку. Скло у кількох вікнах висипалось, двері заклинило, дах і той «поїхав» на прибудову ліворуч.

— Це все фундамент винен...

Його або не було, або колись зробили як-небудь. Відремонтувати таку горе-будівлю неможливо. Потрібно все згортати бульдозером і зводити нову — таким був наш невтішний висновок.

Сьогодні наша мова про сім'ю, яку порівнюємо з оселею. А сказати хочеться про найважливішу частину будинку, за яку будь-який будівельник скаже: на цьому не економлять — про фундамент.

Для початку зосередимось на думці, що сприймати його як уже готове райське місце буде помилкою. Сім'я — це довгостроковий будівельний майданчик, на якому спільними зусиллями зводиться щастя людини.

Одного разу Ісус порівняв чоловіка, який будує своє життя, з будівельником, що добре заглибився і спорудив дім на камені, а інший звів на піску. І коли прийшла повінь, то руїни засвідчили, хто з них помилявся. У Палестині, де проповідував Ісус Христос, фундаменту не загрожує сила морозу, як у нас. У цій скелястій країні інші небезпеки. Будувати не заглибившись — це наразити-

ся на небезпеку, що певні потрясіння посухнуть твій дім і він поїде з пагорбу. Тому там вкрай важливо вкопатися глибоко — до самої скелі. Тоді є надія, що такий будинок витримає будь-які загрози.

Друга думка: про закладання основ своєї родини — це спільне бажання, старання, вміння «копати» глибоко. Працювати, прощати, терпіти, прислухатись до близьких людей, міняти, пристосовуватись... Не спішити перелаштовувати ближнього під себе. Зведення підвалин — це праця часом понаднормова і навіть на межі сил.

В духовному житті заporукою надійності будови є заповіді та вчення Ісуса Христа. Коли в фундаменті родини лежать спільні моральні цінності, бачення добра і зла, і ці судження відповідають Біблії — це вірний фундамент.

Наступне — це кохання протягом віку. Воно є тим високомарочним міцним цементом, що триматиме основу нашої сім'ї. Правда, тепер уже майже нормою стало розуміння, що закоханість лише у юнацтві, а далі залишається одноманітне співмешкання. Це неправда! По-перше, кохання — річ керована. Неправда, що воно володіє людиною, а не навпаки. По-друге, з роками, звісно, любов змінюється — з поверхневої, вкрай емоційної, переростає у серйозне,

усвідомлене, глибоке, навіть жертвоне почуття. «...Знаєш, я, хоч і поспішав — зупинився у полі і нарвав тобі цих простих квіток...»; «А я ось, після роботи, ще зайву годинку постояла біля плити і приготувала твою улюблену піцу...» А години, чи навіть доби біля ліжка близького під час хвороби? А безсоння, коли чомусь затримався? А його ніжне: «Сонечко моє...» — ось те в'яжуче у фундаменті, що тримає кохання десятиліттями.

Наступне — готовність зрозуміти і послужити. Це мов вода, яка присутня у гарному розчині, що допомагає діяти усім компонентам. Коли родина будується на засадах — ТИ ПОВИННА або ТИ ПОВИНЕН зробити мені добре... то через якийсь час, за певних випробувань, така сімейна будівля розвалиться. Ось чому тріскається і розпадається стільки будівель.

Передостаннє, що хочеться нагадати — дуже добре, коли сім'я тримається однієї великої справи усе життя. Коли є спільна велична мета, якій свідомо, а десь навіть саможертвовно служить родина, сім'я буде як металічний остов. Як своєрідна ду-

ховна арматура, що зміцнює при хитаннях цього нестійного навколишнього світу і важких обставин.

І останнє. Чи бувають щасливими сім'ї без божественних основ? Ні. Навіть коли я зустрічав успішні, проте невірні родини, при уважному погляді принципи їхнього щастя все одно були євангельськими. Просто називались вони здоровим глуздом. І робилися несвідомо. Бо те, чому вчив Христос, нерідко відчувається кожною адекватною людиною. Відчувається душою.

То хіба не розумніше усвідомлено читати, знати, міркувати над Божими постановами для успішного і щасливого життя родини? Особливо, хто тільки закладає фундамент. А також тим, хто помітив у своїй сімейній будівлі тріщини і думає, як зарадити цьому.

Олекса Бурчак

З ЧОГО РОЗПОЧИНАЄТЬСЯ ЛЮБОВ?

З чого розпочинається любов?
З чого у вас вона розпочалася?
У час який і за яких умов,
Що враз багаттям в серці зайнялася?

З чого розпочинається любов?
Можливо, все розпочалося з мрії?
І щоб ти не робив, куди б не йшов,
Вона завжди в душі твоїй зоріє!

З чого розпочинається любов?
Можливо, погляд випадковий винен,
Що відповідь у натовпі знайшов?
І часу біг спинився в ту хвилину.

З чого розпочинається любов?
Можливо, почалася з привітання,
В ту мить, як він до неї підійшов,
Хоч зустріч та — не перша й не остання.

З чого розпочинається любов?
Людина відповідь давно шукає.
А в дійсності — любов дарує Бог,
Щасливий той, хто цю любов пізнає.

А. Бабачук

Батьківське благословення

Останнім часом чую заклики до батьків, щоб частіше благословляли дітей. А й справді, дуже важливо, щоб вони чули від нас слова підтримки, похвали, заохочення. Наприклад: «Який ти в мене молодець!», «Розумниця!», «Нехай тобі щастить!», «Ти найкраща!». Багато сказано про те, що слова матеріалізуються, і тому не треба шкодувати гарних словосполучень для своїх найдорожчих.

Однак в справах земних ми практич-

ніші. Хіба скажемо: «Сину, я тобі дарую мільйон», коли в кишені лише кілька сотень гривень? Або як зрозуміти людину, яка заповіла у нотаріуса своїй дитині віллу на березі моря, якою ніколи й близько не володіла?

Насправді діти успадковують від батьків не лише скарби. Як приємно буває чути: «Яка красуня, вся в маму!», «Який розумний, було у кого вдатись!». Але гарні чи не дуже природні дані своїм дітям ми не обирали, тому тут хвалитися ні-

чим. Прикріше усвідомлювати, що власне дитя має в характері таку ж ваду, як і в мене. Неприємно признати, що дитина успадкувала хронічну хворобу, набуту нами через нездоровий спосіб життя. У будь-якому випадку ми можемо дати тільки те, що маємо. Добре чи погане, але тільки те, що наше.

А як тоді з словами добрих побажань? Може, все-таки хоч вони матеріалізуються? Пропоную провести експеримент. П'ять разів голосно промовляємо: «Цу-коор». Солодше в роті стало? А що вже говорити про слова: «Щастя, долі, великого кохання»? Зрозумійте правильно, я теж за те, щоб заохочувати дітей теплим батьківським словом, а не обзивати їх тепленими і потворами. Але... ми можемо дати тільки те, що самі маємо.

Прикро.

А все ж є вихід. І Біблія нам його підкаже. Я навмисно розпочав не з неї, щоб усвідомити: без Слова Божого не обійтись.

Промовляй до Аарона та до синів його, говорячи:

Так благословляйте Ізраїлевих синів, говорячи їм:

Нехай Господь поблагословить тебе, і нехай Він тебе стереже!

Нехай Господь засяє на тебе лицем Своім, і нехай буде милостивий до тебе!

Нехай Господь зверне на тебе лице Своє, і хай дасть тобі мир!

Вони будуть кликати ймення Моє на Ізраїлевих синів, а Я благословля-

тиму їх! (Книга Числа, 6: 23—27)

У цьому зразку благословення, яке передав пророк Мойсей, варто осмислити три речі.

Перша: джерело тієї жаданої щастя-долі, якої хочемо нашим дітям, знаходиться не в нас. Ми навіть не завжди усвідомлюємо, в чому воно полягає. І тому, благословляючи своїх дітей, варто говорити: «Нехай Господь поблагословить тебе... Лише Він знає, що тобі справді потрібно, тільки Він має те, що робить людину благополучною».

Друга: справжнє щастя не в абстрактному висловлюванні: «Удачі, здоров'я і всього найкращого». Повноцінне щастя — це Сам Бог: «Нехай Господь засяє на тебе лицем Своім». Тобто людина ніколи не скуштує того омріяного внутрішнього задоволення, поки не відчує, що з нею Бог. Лише Він наповнює змістом кожную хвилину людського існування.

Третя: знову ж ми можемо дати тільки те, що маємо. Коли самі далекі від Бога, то як можемо Богом благословити потомство? І не треба відмахуватися: «Хай хоч дітям буде добре». Без Господа вони приречені повторювати і (що ще гірше) примножувати наші помилки. Кажуть же: «Яблуко від яблуні далеко не падає». Отже, щоб розірвати це порочне коло, батькам теж потрібен Бог.

Тож шукайте самі і благословляйте своїх дітей Божим благословенням.

Нестор Луцький

Мода на гріх, або «Вільні» поневолені

«С амотні чи вільні?» — ставила запитання кореспондент. І відповідь у статті напрошувалась сама: звісно, — вільні. «Потяг до індивідуалізації, особистого розвитку, самореалізації...» — так назвали це психологи.

ВОЛЯ — ось слово, за яке молодь готова віддати все. За свободу вільних відносин будуть ставити аватарки з написом «Підтримую Київпрайд», за свободу слова йти на Майдан, за вільну державу — під кулі, а за примарний особистісний розвиток та потяг до індивідуалізації жертвувати щасливим затишком власної сім'ї.

Та не усяка воля, на жаль, робить людину справді вільною.

«А що, багато людей хочуть жити самотніми?» — запитаєте ви. «Так», — відповім. Автор матеріалу наводить дані, які легко підтверджуються іншими джерелами. Невблаганна статистика свідчить, що у США чимала частина дітей народжена незаміжніми жінками, а 23 % голосів, які допомогли Бараку Обамі потрапити до Білого дому, віддали якраз одиначки. У Європі теж не краще: кожен третій (30 %!!!) молодий європеєць обирає самотність, а найбільше полюбляють це мешканці нордичної Швеції.

Одинаки й одиначки не тільки все більше впливають на політику, а й змінюють економіку — більше не треба готувати: напівфабрикати та доставка їжі дозволяють навіть не виходити з дому. А на ринку нерухомості з'являється все більше квартир на одну людину, таких собі «собачих будок» з приставкою SMART, не розрахованих на те, що там з'явиться колісник малятка — «спільне серце» закоханих.

Чому так? Поштовхом до цього явища стала так звана «жіноча революція» — відколи сховатися за чоловіком перестало бути життєвою необхідністю.

«МОДА НА САМОТНІСТЬ: У СВІТІ ДЕДАЛІ БІЛЬШЕ ЛЮДЕЙ ЗВОЛІКАЮТЬ ІЗ СТВОРЕННЯМ СІМ'Ї» — саме так називалась стаття на сторінці відомого медіагіганта.

«Жінка взяла під свій контроль власну сексуальність і дітонародження. Вона тепер вирішує, коли та скільки народжувати», — говорять психологи. — Традиційна сім'я була потрібна для легшого виживання та зручніших умов зростання нащадків, але зараз такі аргументи вже відходять у минуле».

Отже, незалежність чоловіка від жінки і навпаки вважається свободою. Вільні вечори у компанії «друзів», відносини без табу з такими ж «вільними», індивідуальний вибір, коли і від кого народжувати тощо. Так декларують психологи в усіх мас-медіа, і так переконують себе молоді люди.

А що, коли все не так? Людина, не бажаючи одружуватись, просто не хоче брати на себе зобов'язання! Адже сім'я — це відповідальність. Ми не завжди можемо бачити справжні причини певних явищ і часто обманюємо себе та інших. Прикриваючись самоконтролем та потягом до індивідуалізації, насправді хочемо безконтрольних відносин і перевітлюємось не на яскравих індивідуумів, а на сіру самолюбну й хтиву масу серед

мільйонів подібних. Однак погляньмо на найвпливовіших та найбагатших людей світу: засновник корпорації Microsoft Білл Гейтс, засновник та власник Amazon.com Джеффри Безос, найбагатша людина Азії Джек Ма, засновник Facebook Марк Цукерберг та сотні інших — усі вони мають сім'ї, проте не є тими, на кого рівняються. Протириччя?

Назвемо все своїми іменами: вільних відносин у Бога не існує, їх Біблія називає просто — блуд. Замість того, щоб виконувати слова Бога і бути благословенними, люди накликають на себе прокляття, живучи в розпусті.

«Не добре, щоб бути чоловіку самотнім. Створю йому поміч, подібну до нього» (Буття, 2:18) — так сказав Бог, коли творив жінку. Господь, Який досконало знає Своє творіння, говорить, що людині не добре бути одній, саме тому була створена перша сім'я. Але хтось стверджує, що розбирається у цьому краще за Бога...

Новий Завіт радить: «...щоб уникнути розпусти, нехай кожен чоловік має дружину свою, і кожна жінка хай має свого чоловіка». Бог різко засуджує блуд, тому

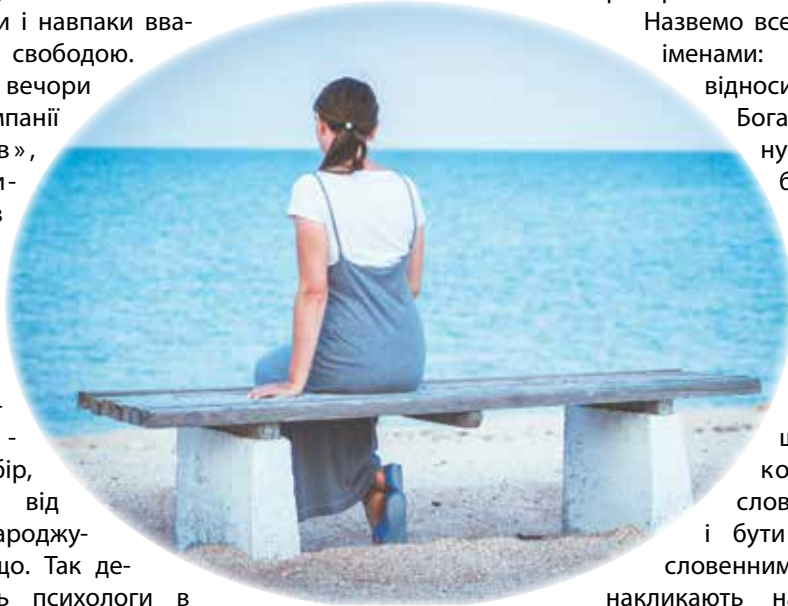
в Законі за цей гріх належало заплатити смертю і вічним прокляттям. В Об'явленні Івана Богослова серед тих, хто не ввійде у Новий Єрусалим, бачимо і розпусників.

Все має свої наслідки. Який же зворотній бік такої свободи? «Жіноча революція» набрала обертів у США в 60-ті роки минулого сторіччя, і саме у цей період, як це не дивно звучить, злочинність у країні зросла у 4 рази. Щоб знизити її, були кинуті величезні сили, зокрема, значно збільшено штат поліції та кількість в'язниць. У Швеції, де найвищий відсоток одинаків, останнім десятиліттям спостерігається неухильне збільшення суїцидів. Про кількість маніяків, божевільних і хворих на СНІД, яка постійно зростає й вираховується сьогодні десятками мільйонів, навіть не згадуємо.

А падіння моралі триває. Божими законами нехтують усе більше. Мода на гріх зростає. Сьогодні розпуста навіть не рекламується — вона декларується як суспільна норма. І це страшно. Адже свобода, до якої так рветься молодь, перетворюється на гріховну залежність, особисту душевну пустоту з падінням і безвихіддю. А наслідки не баряться. Ніколи не принесе щастя те, що ми робимо наперекір істині. Однак модна нині самозакоханість і небажання «напрягатися», живучи «тільки в кайф», уже впроваджує мільйони обманутих у прірву.

Проте вихід є — Христос: еталон моралі та взірець чистоти. Саме Він здатен виправити будь-яке, навіть найбезнадійніше життя. Петиції про збереження «традиційних сімейних цінностей», антипрайди, соціальна агітація навряд чи зможуть зупинити потік бруду, який невинно збільшується. Лише Бог має силу допомогти кожному!

Ілля Цикалюк

Одружені чоловіки на 50 % рідше скоюють самогубства, ніж неодружені. Тому кризу середнього віку набагато легше пережити разом зі своєю другою половинкою.

Одружені частіше займають вищі позиції на роботі, їм більше довіряють, ніж

Сім'я Хомів, м.Красилів Хмельницької обл.

неодруженим співробітникам. Доведено, чим міцніше любить і вірить в нього дружина, тим успішніший чоловік.

Секрет довгого шлюбу, як зазначають довгожителі, криється у взаєморозумінні і дружніх відносинах, де інтереси й прагнення збігаються. Якщо людина проживає в щасливому шлюбі, то стан її здоров'я в цілому краще, ніж у самотньої.

106 років перебувають у шлюбі Манна Алієва (132 роки) і її чоловік (130 років) — жителі села Вачі, що у Дагестані. Хіба у них не виникало проблем у відносинах протягом цілого століття? Просто зуміли через них пройти, тримаючи один одного за руку. А ви так можете?

Що доброго в шлюбі?

Більшість молодих пар вважає, що щастя — це «хороша, міцна і дружна сім'я», «багато дітей», «дитяча посмішка». На думку інших, щастя — це «не витратити сил на порожнє, а спрямувати їх на благо спільної справи», «поменше сваритися, а більше мріяти на свіжому повітрі», «не втрачати віру в людей».

Знаєте рецепт ідеального шлюбу? Він простий: дружба, сміх, прощення, гармонія, секс і довіра — це те, що чоловік і жінка називають вирішальними елементами для щасливого шлюбу.

У Стародавній Греції Солон (638-538 роки до н. е.) зробив шлюби обов'язковими, а в Афінах за Перикла (495-429 роки до н.е.) бакалаврів позбавляли певних державних посад, якщо не мали дружини і дітей. У Спарті самотні і бездітні зазнавали презирства з боку суспільства. У Стародавньому Римі (63 р до н.е.) були прийняті закони, які змушували всіх створювати сім'ю,

щоб уникнути покарання.

Як бачите, шлюб цінувався в той час понад усе.

У сучасному суспільстві все менше тих, хто одружується або відстоює вже існуючий шлюб. Люди стали слабшими, егоїстичнішими, менш терпимими до недоліків інших. Та незважаючи на сумну статистику, залишилися й ті, хто готовий сказати «Так» у найважчий момент і боротися до останнього за можливість мати міцну і щасливу сім'ю.

А до якої групи належите ви?

Сім'я Устенків, м.Сміла Черкаської обл.

Деякі факти про розлучення

Розлучення і статистика.

Постійна кількість розлучень в багатьох європейських країнах — 150-200% відносно утворених шлюбів.

— 51 % шлюбів у нашій країні розпадається через алкоголізм або наркоманію одного з подружжя.

— 41 % — через відсутність житла.

— 29 % — через нестачу коштів для існування.

— 18 % — через втручання батьків.

— 10 % — через подружню невірність.

Крім цих, основних, існує безліч інших причин.

Ймовірність того, що перший шлюб закінчиться розлученням протягом перших 5 років, становить 20 %. При «цивільному» співмешканні цей показник сягає 60 %.

У 1790 році до н.е. існував кодекс Хаммурапі, який містив стародавні вавилонські писання і закони шлюбу. Ці ранні правила визначали шлюб як контракт, який служив для захисту жіночої сторони і в той же час обмежував її. Відповідно до кодексу чоловік мав повне право розлучитися з дружиною, якщо вона не могла мати дітей або була «бродягою», чим принижувала чоловіка, чи нехтувала своїм будинком. Крім того, їй належало втритися в річку або накласти на себе руки, якщо вона зрадила свого чоловіка.

Підготував Андрій Миронюк

Юрій і Віра Никитюки — сучасні погляди молодого християнського подружжя

Никитюку Юрію — 28 років, Вірі — 25. Живуть у м. Стрий Львівської області. У шлюбі 3 роки.

Весілля відбулось 28 травня 2016 року.

— **Яка у вас зараз сім'я? Скільки дітей?**

— У нас двоє — Давид і Веніамін. Якщо Бог дасть ще, будемо дякувати й приймати.

— **В цьому плані можна сказати, що ви сміливі люди?**

— Я б не сказав, що це сміливість. Скоріше послух Богові.

— **Юрію, як ти створював сім'ю?**

— Я до цього підходив за Словом Божим. Перед тим, як обирати когось за дружину, призначив піст. Потім поїхав, як мовиться, «у розвідку». Моїм критеріям відповідала тільки

Віра. Знав її з дитинства. Тому й запропонував стати моєю дружиною. Сам мешкав у Червонограді, вона — у Львові.

— **Чи зразу Віра погодилася бути твоєю дружиною?**

— Перша спроба отримати згоду була не на 100 % вдалою. Спочатку на мої серйозні наміри Віра відповіла, що крім неї є багато гарних дівчат, та й заміж виходити ще не збиралася. Після нашої розмови я ще два тижні очікував відповіді, поки отримав від неї згоду. Проте довелося чекати ще цілий рік, поки Віра закінчила останній курс свого навчального закладу.

— **Віро, як ти розумієш фразу «Двом краще, ніж одному?»**

— Безперечно, краще у всіх відношеннях: є з ким поспілкуватись, підтримати один одного, як у професійному, так і в духовному житті.

— **Ти відчуваєш якусь обмеженість? Адже, як відомо, християнське сімейне життя відрізняється від світського.**

— Абсолютно ні! Я не розумію, про яку свободу ви питаєте. Коли людина самотня, то весь світ не дасть їй повноцінної спілкування (у моєму випадку — з чоловіком). Єдині обмеження, з якими живу — це сімейні клопоти: діти, чоловік, будинок, робота. Звичайно, як і всім нормальним людям, хочеться відпочити, поїхати кудись, розважитись. І час від часу ми це робимо. З появою дітей таких моментів трохи поменшало, проте спілкувань додалось.

— **Як ви розважаєтесь у сім'ї?**

— Окрім того, що беремо посильну участь у церковному житті, ми ходимо на прогулянки, організуємо самі для себе вилазки на природу, поїздки до красивих місць, розташованих недалеко від дому. Нас цілком задовольняє проведення вільного часу в колі сім'ї, у спілкуванні з друзями, в церкві на службінні. Світський відпочинок, з переглядом кінофільмів чи посиденьок за склянкою спиртного, нас не цікавить і таке ставлення сформовано ще з дитинства.

— **Чи відчуваєте ви втому від виконання сімейних обов'язків?**

— Звичайно, але особливого навантаження ще немає та й мета докладених зусиль робить нас щасливими та блажен-

ними. У сімейному житті егоїстичність — погане явище, якого намагаємось уникати. Тому блаженно втомлюватись — це набагато краще. Таке поняття як депресія взагалі нам не відоме. Є переживання і роздуми, як розвиватись у матеріальному плані, щоб бути спроможним повною мірою забезпечувати сім'ю. Робимо все для того, щоб вийшло на краще.

— **Чи є у вас приятелі? Таке поняття як «друг сім'ї» — знайоме?**

— Як правило, ми дружимо сім'ями. Навіть на даний час, поки будемо власне житло, проживаємо в будинку друзів. Тут ми вже два роки. Та й у церкві з усіма дружимо.

— **Що для вас любов? Чи відчуваєте потребу один в одному?**

— Справжній розвиток наших почуттів і кохання почалось після шлюбу. Потребу один в одному відчуваємо однозначно.

— **А що є підставою внутрішнього спокою? Адже він відчувається.**

— Спокій нам дає Бог. Завжди помічав у сім'ї Його благословення. Тому старався берегти духовну чистоту в усіх відносинах.

— **В економічному плані у вас все гаразд чи є труднощі?**

— Звичайно є. Як і в інших людей. Однак ми цим не переймаємось. Адже росли у багатодітних сім'ях, тому до життя на широку ногу не звикли. Радіємо тим, що маємо на даний момент. І керуємось принципом — якщо Бог дарував життя, то і забезпечить усім необхідним. У цьому повністю довіряємось Йому. А від себе докладаємо відповідні зусилля.

— **Чи згодні ви з твердженням, що в житті можна і треба все спробувати?**

Юрій: — Я вважаю, що це абсолютно невірно. Коли знаємо про щось недобре, то навіщо його робити? В цьому плані керуюсь однією розумною фразою: «Не треба пхати голову під колесо вантажного автомобіля, щоб зрозуміти, що це погано». Принципи визначення, що «добре», а що «погане» нам прищеплювали ще з дитинства батьки. А ми, дивлячись на їхнє життя, зробили висновки.

— **Чи є вже у вашій родині якісь сімейні традиції?**

— Одна з яскравих — це вечірня молитва. Ця традиція перейшла від батьків, коли надвечір ми в родинному колі по черзі молились і в такий спосіб завершували день. Тепер, коли ми стали батьками, також це робимо. А ще обов'язково збираємось усією родиною на Різдво, Великдень, власні дні народження.

— **Віро, ти не шкодуєш, що живеш у віруючій сім'ї?**

— Ні, не шкодую. Більше того, дуже рада, що у мене віруючий чоловік. Мій Юра не п'є, не палить, любить і поважає мене. Найголовніше — не дивиться на інших, завжди послідає додому та ніде без поважних причин не затримується. Але це все є завдяки

Богові, Який надійно захищає нас від усіх руйнівних впливів світського життя.

— **Хто у вас дома голова сім'ї?**

Віра: — Голова сім'ї — Юра. Я намагаюсь у всьому слухатись його, проте всі питання часто вирішуємо демократично. Звичайно, бувають непорозуміння, але вони швидко розв'язуються. У нас не було ще жодного випадку, коли ми не знайшли спільної мови, або ситуацій, які можна назвати сваркою.

— **Які у вас плани на майбутнє?**

— Вони дуже прості. Хочемо мати власне житло, автомобіль та фінансову незалежність. Робимо для цього все можливе. Та найголовніше, прагнемо, щоб діти бачили в нас хороший приклад для наслідування та виростили з тверезою християнською позицією і біблійним поглядом на життя. Вважаємо, що коли будемо керуватись цим, успіх у всьому просто гарантований, тим більше у сімейному житті.

— **Віро, чи не лякає тебе перспектива стати багатодітною матір'ю?**

— Звичайно, у мої 25 трохи страшно. Але надіюсь на Бога. Він неодмінно допоможе. Я готова до того, щоб наша сім'я збільшувалась. Усі труднощі, пов'язані з цим, не особливо лякають. До прикладу, в сім'ї Юри 8 дітей, у моїй — 5. У нас двоє дітей і це зовсім мало, щоб можна було адекватно оцінити, легко чи важко мені буде, коли їх буде більше. Але я до цього готова.

— **Чи згодні ви з твердженням: «Не бажаючи сімейних труднощів, люди приречені на швидку самотність?»**

— Так, на нашу думку, на них чекає дуже жалюгідне життя у майбутньому. Про таких ми не тільки чули, а й бачили на власні очі. Це лякає, тому не хочемо цього собі чи іншим. У таких сім'ях чоловік, приходячи з роботи, одразу, з порога вимагає цілковитої уваги лише собі, все інше (жінка чи діти) цікавить у другу чергу. У нас такого немає, та й бути не може. Обов'язки по забезпеченню морального та матеріального комфорту розподілені на двох: я дбаю за комфорт, Віра — більше про сімейну злагоду. Домашній затишок сприяє нашій душевній гармонії та допомагає уникнути життєвих стресів. Якщо у домі панує мир і спокій, усі інші переживання відходять на задній

план, а турбота та взаємна любов дозволяє дуже швидко відновитись як морально, так і фізично. Проте, якщо немає миру в серці, то і затишок не допоможе.

— **Віро, ти чекаєш свого чоловіка з роботи?**

— Звичайно. Коли його довго немає, стає сумно, з'являється відчуття самотності. Завжди хочеться, щоб швидше повернувся.

— **А ти, Юрію, сумуєш, коли Вірі немає вдома?**

— Якщо її немає, то це зовсім не та атмосфера. Немає з ким порозмовляти, поповісти, нікому слів приємних сказати.

— **Сучасна молодь головним мотивом для створення сім'ї бачить задоволення фізичних бажань і потреб. А як ви ставитесь до цього питання?**

— Ще раз повторю, що я виростав у християнській сім'ї і бачив відносини батьків. І коли став дорослим, зрозумів, що без сім'ї людині мати щасливе існування неможливо. Я хотів створити сім'ю для того, щоб мати повноцінне християнське життя, де буде дружина, дитячий сміх, любов і радість.

— **Юрію, від чого залежить успіх подружжя?**

— Думаю, що від трьох речей:

1. Перше — розуміння призначення шлюбу.

2. Друге — це повнота довіри один одному у всіх питаннях, без жодних таємниць та нещирості.

3. Третє — вміти просити прощення й прощати.

— **Ви боїтесь за своє майбутнє?**

— Переживаємо, але не боїмося. Впевненості в завтрашньому дні дає надія на Бога. Переконані, що з Ним все буде добре.

— **Що б ви побажали молодим сім'ям чи тим, хто тільки збирається створювати сім'ю?**

— Якщо ви хочете мати щасливе сімейне життя в майбутньому, вже нині вчіться інтереси ближнього ставити вище власних. Існує золоте біблійне правило — люби свого ближнього, як самого себе. Без цього на щасливу сім'ю, де панує любов і повага, не слід сподіватись.

Телефони подружжя 0980705209,

0933151691

Олександр Михальцов

Т'ята заповідь... у практичному виконанні

З давніх часів єврейський народ має добру традицію, за якою батьки допомагають своїм сином знаходити наречених. Започаткував такий підхід ще праотець Авраам. Він мав улюбленого сина Ісака та доклав усіх зусиль, щоб знайти для нього добру наречену (про це більш детально можна прочитати в Біблії, у Книзі Буття, 24 розділ).

Така традиція зберіглася протягом тисячоліть і навіть зараз має місце в середовищі релігійних євреїв. До речі,

коли юнак у пошуку нареченої не діє самовпевнено, радиться з Богом і батьками — це є однією з форм практичного виконання п'ятої заповіді Закону Божого, яка проголошує: «Шануй батька твого й матір твою...» Адже вони бажають для сина доброї долі, тому їхні поради при створенні майбутньої сім'ї особливо цінні.

У стародавньому Ізраїлі юнаки отримували батьківську допомогу і в справі вибору свого майбутнього фаху. Нерідко хлопчик переймав ремесло безпосеред-

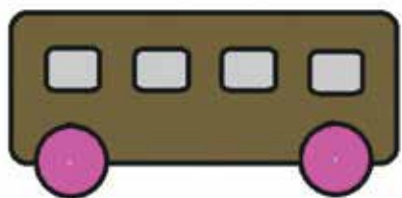
ньо від тата. Таким чином обирав добрий напрямок на все подальше життя. До речі, люди вважали Ісуса Христа теслею, бо був сином теслі.

У наш час наречену та фах молодь обирає самостійно, незважаючи на перестороги й поради батьків. А далі? А потім, на жаль, безперестанку міняють і те й інше, так і не розуміючи причин свого нещастя.

Олександр Лиман

Загадки для дітей

1) **7-10 років.** В яку сторону їде цей автобус?

2) **10-11 років.** Стіл має чотири кути. Якщо один відпилати, скільки кутів залишиться?

3) **12-13 років.** Будинок має чотири сірих стіни, причому всі вони дивляться на південь. Навколо будинку ходить ведмідь. Якого він кольору?

ГОВОРЯТЬ ДІТИ

Женя, 3 роки

Бабуся спостерігає як, одягаючись, він намагає шкарпетку. Іншої немає.

Вона запитує:

— Женю, а де твоя друга шкарпетка?

— Бабусю, це — друга, а от першої немає...

Маринка, 5 років

День святкування Різдва Христового. Вона в гостях у бабусі. Грається ляльками.

З сусідньої кімнати чути передачу увімкненого телевізора. Міркує вголос:

— Сьогодні день народження Бога, а вони: «Пенсії... пенсії...»

Вітя, 5 років

Прийшов на кухню і зазирає на стіл.

Мама:

— Що, зголоднів?

Киває.

— А що б ти з'їв?

— Та щось пов'язане з пельменями...

Тимофій, 7 років

Розсудливий, хазяйновитий. Дуже любить свійських тварин. Живе у місті. Розмовляє з бабусею.

— Ви ж у селі хату не продавайте. Я, коли виросту, там буду жити. Господарство заведу: коней, корів, кіз, птицю...

Бабуся:

— Дивись, як візьмеш жінку-білоручку, то вона не захоче твого хазяйства.

Тимофій:

— А я таку візьму, як мама, щоб усе вміла.

Бабусю, а мама вміє доїти?

— Ні, Матвійку, бо у нас ніколи не було корови.

— А баба Люба вміє! Я бачив, як у неї був. Вона — то в клуню, то в хлів, то доїти, то худобу годувати... І ніхто їй не каже, що треба робити... Візьму таку, як баба Люба.

Ліза, 8 років

Бабуся збирається лягати в лікарню для планового профілактичного лікування.

Ліза, розсудливо:

— І чого ти туди йдеш? Не така вже й хвора... Тільки профітькаєш гроші і все! Мабуть, просто хочеш від нас відпочити...

Женя, 10 років

Мама з подругою розмовляють про операцію кесаревого розтину. Він до них із повчанням:

— «Кесарева — кесареві, а Богові — Боже!»

Наука батьків

Виходячи з дому, Сергійко намагається швидше кудись чкурнути...

Мама одразу:

— Сину, обережно... Не бігай!

А тато:

— Сину, бігай... Але обережно!

Зібрала Н. Ферфелуца

ЗНАЙДИ ЩОНАЙМЕНШЕ 10 ВІДМІННОСТЕЙ

Що мені робити, щоб спастись?

Таке питання поставив один римський воїн, про що йдеться у Новому Завіті (Дії святих апостолів, 16: 30). Сталось це тоді, коли він побачив, що настав час міняти життя.

Любий друже! Можливо, і в твоєму серці постали запитання, які хвилюють душу, і ти не знаєш, що робити.

Якщо хочеш справді бути з Богом тепер і у вічності, то потрібно стати християнином, зробивши кілька кроків.

КРОК 1: познайомся із вченням Христа, з Його заповідями у Новому Завіті.

КРОК 2: визнай себе грішником, що заслуговує на справедливе покарання.

КРОК 3: повір, що Христос помер на хресті також і за тебе. Він воскрес і робить вільним від гріха в момент навернення до Нього.

КРОК 4: щиро покайся. Для цього схились перед Ним в молитві і попроси прощення за всі свої гріхи, а потім подякуй за дароване спасіння.

КРОК 5: уникай свідомого гріха, молися, досліджуй Святе Письмо і виконуй те, що там написано. Знайди справжніх християн, які щиро навернулись до Бога.

Усе вищевикладене знайдеш у Новому Завіті, коли будеш читати і міркувати над ним.

Шановні читачі, якщо у вас виникли питання або з'явилося бажання відвідати зібрання (богослужіння), чи є потреба звернутися за духовною допомогою, то ви можете зателефонувати за зручним для вас регіональним телефоном:

Вінницька обл. —
+38(067) 988-34-79, Антон;

Дніпровська, Запорізька та
Кропивницька обл. —
+38(067) 140-47-48, Костянтин;

Житомирська обл. —
+38(097) 341-98-26, Анатолій;

Закарпаття —
+38(098) 622-78-90, Тимофій;

Західна Україна —
+38(067) 674-20-58, Віктор;
+38(066) 334-35-80, Тимофій;

Київська обл. —
+38(097) 081-58-39, Олександр;

Одеська, Херсонська та
Миколаївська обл. —
+38(067) 161-17-38, Геннадій;
+38(096) 808-65-56, Сергій;

Харківська, Полтавська та
Сумська обл. —
+38(050) 295-29-34, Тимофій;

Хмельницька обл. —
+38(068) 101-49-14, Сергій;

Черкаська обл. —
+38(098) 151-53-58, Сергій;

Чернігівська обл. —
+38(067) 121-00-32, Андрій.